

Širenje u Europu

Noć kazališta i ove je godine imala međunarodni karakter proširivši se, osim na Slovačku, Bosnu i Hercegovinu te Crnu Goru, i na Austriju, Srbiju i Sloveniju, čime je opravdala unaprijed predviđeni međunarodni naziv European Theatre Night

Ovogodišnja Noć kazališta održana je u tradicionalnom terminu, treću subotu mjeseca studenog. Počela je u jutarnjim satima 19. studenoga, a završila u ranim jutarnjim satima 20. studenoga. U Noći kazališta posjetitelji su mogli uživati u kazališnim programima od jutra do dugo u noć, razgovarati s glumcima, zaviriti iza scene, poslušati koncert, pogledati izložbu, sudjelovati u radionicama i – dobro se zabaviti.

Ove je godine Dječje kazalište Dubrava kao organizator i glavni koordinator manifestacije treću godinu zaredom uputio poziv svim nacionalnim i javnim gradskim kazalištima, kazališnim drušinama i ansamblima, udrugama, organizacijama i centrima za kulturu koji njeguju scensku djelatnost, a odazvalo se sedamdeset kazališta i kulturnih institucija iz 27 gradova upisanih u Očevnik hrvatskih kazališta pri Ministarstvu kulture Republike Hrvatske. Održano je 119 kazališnih predstava i 40 popratnih programa, koje je vidjelo više od 40 000 ljudi.

U Hrvatskoj su u Noć kazališta bili uključeni gradovi: Beli Manastir, Bjelovar, Čakovec, Dubrovnik, Grubišno Polje, Jastrebarsko, Karlovac, Križevci, Kutina, Osijek, Poreč, Požega, Pula, Rijeka, Rovinj, Sinj, Sisak, Slavonski Brod, Split, Sveti Ivan Zelina, Šibenik, Varaždin, Velika Gorica, Vinkovci, Virovitica, Zadar i Zagreb.

Manifestacija je i ove godine imala međunarodni karakter proširivši se, osim na Slovačku (28 kazališta iz 9 gradova odigralo je 58 predstava, koje je pogledalo 10 000 gledatelja), Bosnu i Hercegovinu (36 kazališta

Noć kazališta u Hrvatskom narodnom kazalištu u Osijeku

iz 18 gradova, 42 predstave i 21 popratni program, 10 000 posjetitelja) te Crnu Goru (6 gradova, 7 kazališta, 10 predstava, 5 popratnih programa, 2 000 posjetitelja), i na Austriju (6 gradova, 32 kazališta, 35 predstava i 12 popratnih programa, 5500 posjetitelja), Srbiju (20 gradova, 21 kazalište i 30 amaterskih i alternativnih trupa, 50 galerija muzeja i knjižnica te 50 klubova, u kojima je održan *Bal pod maskama*) i Sloveniju (7 gradova, 17 kazališta, 13 predstava i 5 popratnih programa, 1600 posjetitelja), koje su se ove godine prvi put uključile u manifestaciju. Time je manifestacija opravdala unaprijed predviđeni naziv European Theatre Night (Europska noć kazališta). Zanimljivo je da su, osim Slovačke, sve druge zemlje preuzele vizualni identitet manifestacije, za koji je idejno rješenje osmislio grafički dizajner Luka Vucić.

Noć kazališta zamišljena je kao projekt koji potiče kazališno stvaralaštvo na prostoru cijele Europe i time ga približava široj urbanoj javnosti, ali i onima koji životom nisu fokusirani na velike gradove i kulturne centre. Želja je organizatora otvoriti mogućnosti dugoročnih kulturnih suradnji i razmjena gotovih produkcija te stvaranja novih koprodukcija s krajnjim ciljem razmjene iskustava i širenja znanja kulturnog djelovanja. Uzevši u obzir hrvatske geopolitičke parametre i kulturnu centraliziranost, tim se projektom nastoje omogućiti, ali i potaknuti šira fluktuacija djelatnika u kulturi te financijska potpora državnih institucija, gospodarstva i privatnog poduzetništva. Jedna je od najvažnijih misija projekta i kontinuirano stvaranje nove kazališne publike. Zahvaljujući svemu tome, Noć kazališta postavlja scenske umjetnosti kao nezaobilazan čimbenik u stvaranju europskog multikulturalnog identiteta.

Noć kazališta u zagrebačkom Kazalištu Mala scena

Ljepota povezanosti

Koliko se god činilo da su kazališne priče bunt ili pohvala umjetnika ozračju u kojem se živi, one postaju kazalište tek kad ih publika provjeri

Vjerojatno se potreba da nešto prikazuju kod jednih javila u isto vrijeme kad i potreba kod drugih da to gledaju. I kroz kakve je god promjene ljudsko društvo prolazilo, ta uzajamna potreba nije prestajala. Umjetnici (pisci, redatelji, glumci) uvijek su reagirali na sve što je činilo ljudski život. Dakle, kazalište je nudilo svoje priče o životu i smrti, o ljubavi, o časti, o zloći, o dobroti, o slobodi. A publika je željela biti svjedokom tih priča. Jer, koliko se god činilo da su te priče bunt ili pohvala umjetnika ozračju u kojem se

živi, one postaju kazalište tek kad ih publika provjeri. I kada mi na sceni uvjerimo vas u gledalištu da mislimo isto, dobije se ljepota naše povezanosti. A kada završe glumačke parade, i fantastično otpjevane arije, i izvrsno otplesane baletne priče, ja znam da smo ta tri sata u kazalištu i mi i vi bili netko drugi, usudio bih se reći bolji ljudi. Uz to, nama na sceni možda je najljepše saznanje da je svako umjetničko postignuće malen ali značajan korak u kazališnoj vječnosti.

Krunoslav Šarić

Današnje je okupljanje istinski odraz ogromnog potencijala kazališta za mobiliziranje zajednica i premošćivanje onoga što nas razdvaja. Jeste li ikada pomislili kako bi kazalište moglo biti jedno moćno oruđe za mir i pomirenje? I dok nacije troše kolosalne sume novca na misije za održavanje mira u područjima nasilnih sukoba diljem svijeta, malo je pažnje posvećeno kazalištu kao jednoj direktnoj alternativni za transformaciju sukoba i upravljanje sukobima. Kako mogu građani Majke Zemlje postići univerzalni mir kada instrumenti koji se koriste dolaze od izvanjskih i očito represivnih snaga?

Kazalište suptilno prožima ljudsku dušu koju stežu strah i sumnje tako što mijenja sliku o samome sebi – i otvara jedan svijet alternativa za pojedince, a time i zajednicu. Ono može dati smisao dnevnim stvarnostima, i u isto vrijeme osujetiti nesigurnu budućnost. Ono se može uključiti u politiku situacije nekog naroda na jednostavne direktne načine. Zbog toga što je inkluzivno, kazalište može predstavljati jedno iskustvo koje je u stanju transcendirati ranija pogrešna shvaćanja.

Osim toga, kazalište je dokazano sredstvo zagovaranja i promicanja ideja koje mi kolektivno štujemo i spremni smo se za njih boriti kada se one oskrvnjuju.

Kako bismo se pripremili za mirnu budućnost, moramo krenuti s upotrebom mirnih

sredstava koja teže prema razumijevanju, poštivanju i prepoznavanju doprinosa svakog ljudskog bića u tome poslu savladavanja mira. Kazalište je taj univerzalni jezik uz pomoć kojega možemo slati poruke mira i pomirenja.

Aktivnim uključivanjem sudionika kazalište može privući mnogo duša kako bi se dekonstruirala prethodno držana shvaćanja. Na taj način ono pruža pojedincu priliku novog rođenja kako bi mogao donositi odabire temeljene na ponovo otkrivenom znanju i stvarnosti. Da bi kazalište napredovalo između drugih umjetničkih formi, moramo učiniti hrabri korak naprijed tako da ga unesemo

u svakodnevni život baveći se kritičnim problemima sukoba i mira.

U svojem provođenju društvenih promjena i reformacija zajednica, kazalište već postoji u područjima razdiranima ratom i unutar populacija koje pate od kroničnog siromaštva ili bolesti. Sve je veći broj priča o uspjesima kada je kazalištu pošlo za rukom mobilizirati javnost da izgradi svijest i pomogne žrtvama s poslijeratnim traumama. Kulturne platforme, kao što je „Međunarodni kazališni institut“, kojemu je cilj „konsolidiranje mira i prijateljstvo među ljudima“, već se provode.

Stoga je travestija šutjeti u vremenima kao što su naša, u znanju o moći kazališta, i dopustiti da vladari oružja i ispaljivači bombi budu oni koji održavaju mir u našem svijetu. Kako mogu oruđa alijenacije ikako imati i funkciju instrumenata mira i pomirenja?

Pozivam vas na ovaj Svjetski dan kazališta da promislite o toj perspektivi i uzmete u obzir kazalište kao univerzalno oruđe za dijalog, društvene promjene i reforme. I dok Ujedinjeni narodi troše kolosalne sume novca na misije održavanja mira diljem svijeta uporabom oružja, kazalište je spontana, ljudska, jeftinija i daleko moćnija alternativa.

Iako kazalište ne mora biti jedini odgovor za donošenje mira, ono bi svakako trebalo biti uvedeno kao učinkovito oruđe u misijama održavanja mira.

Jessica A. Kaahwa, Uganda

Novi poetski jezik

Tradicija slikovite lutke nije nestala iz našeg vidokruga

Lutke širom otvaraju vrata svojih domova djeci i odraslima, a ove godine prvi put i novih kazališnih zgrada u Zadru i Mostaru.

Družiti ćemo se s Crvenkapicom, Pepeljgom, Kekecom, Hlapićem i Gitom.

Bit će tu i Kapetan Kuka, Kositrejni vojnik, Pinocchio, Regoč i Kosjenka.

No mene će danas posjetiti: Neva i Koke, Veljko i Božo, Julije i Duje, Paitoni i Gatara, Krsto i Karlo, Balog i Mrki, Kovač i Marijan,

Andrea i Bepi, Mario i Mirjana, Branko i Marin.

Svi su oni ugradili sebe u lutkarstvo bez svoga dana!

I zato neka od ove, 2011. godine, to bude i dan sjećanja na njih, naše umrle lutkarske velikane!

Minuta šutnje za sjećanje – gromki aplauz za zahvalu!

Zvonko Festini

Evo me ovdje, u gradu Omsku u Zapadnom Sibiru. Ulazim u etnografski muzej i pogled mi odmah privuče veliki izložbeni ormar u kojem su deseci kipića – idola ugrofinskih plemena, Menses i Chantes. Izgledaju kao da pozdravljaju svakog posjetitelja. Nagonski im uzvraćam pozdrav. Veličanstveni su. Predstavljaju preživjeli trag duhovnosti generacija primitivnog čovječanstva. Oni i njihov zamišljeni svijet u korijenu su prvih oblika i slika kazališta, i sakralnog i profanog.

Umjetničke zbirke prepune su idola i sakralnih kipića, koji malo-pomalo iščezavaju iz sjećanja. No u muzejima se nalaze i lutke koje čak i danas čuvaju otisak ruku svojih tvoraca i ljudi koji su njima upravljali. Drugim riječima, te su lutke zadržale tragove ljudske okretnosti, mašte i duhovnosti. Lutkarske zbirke postoje na svakom kontinentu i u gotovo svakoj zemlji i ponos su svojih kolekcionara. One predstavljaju važno mjesto istraživanja, čuvaju temeljne uspomene i bitan su dokaz raznolikosti naše struke.

Kao i mnoge druge ljudske djelatnosti, umjetnost je pod utjecajem dviju tendencija: ujednačavanja i diferencijacije. Danas smo svjedoci usporednog postojanja tih dviju tendencija u kulturnim djelatnostima. Jasno zapažamo kako je lako putovati, zrakoplovom ili putem interneta. To umnožava broj kontakata koje uspostavljamo na raznim kongresima i festivalima, što dovodi do većeg

ujednačavanja. Uskoro ćemo zaista živjeti u McLuhanovu globalnom selu.

To stanje ne znači da smo potpuno izgubili osjećaj za kulturne razlike, nego da će odsada veći broj kazališnih družina upotrebljavati sličan način izražavanja. Lutkarski stilovi kao što su ningyo joruri iz Japana i wayang iz Indonezije asimilirani su i u Europi i u Americi. Istodobno, skupine iz Azije i Afrike koriste se europskim lutkarskim tehnikama.

Prijatelji mi kažu da, ako mladi japanski umjetnik može postati virtuozni svirač Chopina, i Amerikanac može postati majstor jorurija ili majstor dalang, koji izvodi wayang purwa. Složio bih se s njima pod uvjetom da lutkar asimilira ne samo tehniku nego i kulturu povezanu s njom.

Mnogi se umjetnici zadovoljavaju vanjskom ljepotom lutke, ali to gledatelju pruža potencijal

otkrivanja drugih oblika umjetnosti. Na taj način lutka osvaja nove teritorije. Čak i unutar glumačkog kazališta lutka je postala izvorom mnogih metafora.

Raširena prisutnost drevne slikovite lutke sada je povezana s pokretom u obrnutom razmjeru s teritorijem koji je prije zauzimala. Razlog je prodor objekta i, u čak većim razmjerima, svega povezanog s materijom. Kad se neki objekt, neka materija, animiraju, oni nam govore, zahtijevajući svoje pravo na kazališni život. Tako će odsada objekt zamijeniti slikovitu lutku otvarajući umjetniku put koji vodi u nov poetski jezik, u kreacije pune bogatih i dinamičnih slika.

Slike i metafore koje su nekad bile karakteristične za određenu vrstu lutke, razlikujući ih jedne od drugih, danas su postale izvor ekspresije za svakog pojedinog lutkara. Tako smo dobili nov jedinstven poetski jezik, koji ne ovisi o generičkoj tradiciji nego o talentu umjetnika i njegovoj individualnoj kreativnosti. Ujednačavanje sredstava ekspresije uzrok je diferencijaciji. McLuhanovo globalno selo pretvorilo se u vlastiti antipod. Razni oblici izražavanja postali su instrumenti individualnog jezika, koji uvijek daje prednost originalnim rješenjima. Naravno, tradicija slikovite lutke nije nestala iz našeg vidokruga. Nadajmo se da će uvijek ostati dragocjena referentna točka.

Henryk Jurkowski, Poljska

Prožimanje u oplemenjivanju

Publika u teatru nije samo puki promatrač predstave. Svaki je pojedinac u publici sukreator skupne igre kazališnog događaja

Po čemu je čovjek uistinu čovjek – jedinstven, značajan, neponovljiv? Po fizičkoj snazi nije jer je i najmanji mrav, ako se mjeri u srazmjeru veličine tijela, stotinu puta jači. Po znanju nije jer i u minijturni elektronički uređaj stane veća količina znanja nego što je čovjek prikupi u cijelom svome životu. Po otpornosti i prilagodljivosti nije jer je i najsitnija bakterija prilagodljivija i otpornija. Može se tako nabrajati unedogled. Po čemu je onda čovjek tako značajno, posebno i dominantno biće? I je li uopće? Jest. I to ne samo čovjek kao vrsta već je i svaki pojedinac u toj velikoj obitelji ljudi, svatko od vas, poseban i silno značajan.

Po svojoj ljudskosti, koju bih definirao kao zbroj suosjećajnosti i inteligencije. Ona raste kao neopisivo lijepa voćka i daje čudesne plodove, a ta se voćka hrani mnoštvom korijenja, među kojima su možda najznačajniji – mašta i emotivni spektar. Kao što zraka sunca na kapi kiše prelije nebo spektrom duginih boja, takav, samo mnogo mnogo bogatiji spektar osjećaja može u sebi razviti čovjek, što će mu omogućiti da suosjeća s drugim ljudima, da razumije prirodu, poštuje i voli sebe i svijet koji ga okružuje.

I mašta i emotivni spektar topli su dijamanti koje čovjek dobiva rođenjem, ali ih mora razvijati, njegovati, hraniti, brusiti. Naročito u djetinjstvu, kada je njihov razvoj od posebne važnosti da bismo postali bolji, plemenitiji i sretniji ljudi. U tom nam razvoju pomažu svi oblici umjetnosti, a kazalište ponajviše, jer se u kazalištu isprepliću sve umjetnosti stapajući glumce i sve druge kazališne djelatnike, majstore igre, s publikom u jedinstveno tijelo koje kreira kazališno čudo.

Zbog toga publika u teatru nije samo puki promatrač predstave. Svaki je pojedinac u

publici – svojim proživljavanjem, hihotom, svakom reakcijom – sukreator skupne igre kazališnog događaja. Ta igra nije igra nadjačavanja, nadmudrivanja i pobjeđivanja kao u sportu: u kazalištu su svi suigrači pobjednici. To nije igra uz beživotnu konzolu i hladni ekran – to je suigra s vršnjacima koji imaju iste ili slične ushite i strahove, a koju predvode majstori igre – živi glumci s kojima se proživljavaju svoji i tuđi životi.

Na taj se način nabolje njeguju topli dijamanti – maštom i emotivnim spektrom koji život čine bogatijim i ljepšim.

Zato, poštovani mladi suigrači u kazališnom životu – volite i poštujujte sebe, njegujte vrline koje ste dobili rođenjem i dopustite nam da vam pomognemo postati boljim, plemenitijim i sretnijim ljudima jer to i nas čini boljim, plemenitijim i sretnijim ljudima.

Upravo je to prožimanje u međusobnom oplemenjivanju osnovni smisao i ljepota kazališta.

Zlatko Krilić

Djeca...kazalište...kazalište za djecu...
O čemu se radi?

Radi se o tvojoj očaravajućoj ideji,
blistavoj poput sunčeve svjetlosti izjutra.
Tvoja je i čini te tako sretnim.
Radi se o iznenadnim planovima i o tome
kako ih ostvariti,
Radi se o oklijevanju i noćnim morama,
panici što guši,
strahu da nećeš uspjeti,
kada misliš da je sve što si dosad napravio
čista sreća,

Radi se o tome da hodaš sam,
i izazovu da skreneš s puta,
jer znaš da ćeš sam stvoriti svoj put,
korak po korak,
Radi se o uspjehu, koji nikada nije cilj,

Radi se o tome da pozdraviš kaos,
jer znaš da ti pomaže nastaviti dalje
Radi se o tome da slušaš i slušaš dijete
koje priča svoju priču rukama (ne glasom),

Radi se o tome da gledaš i gledaš
ljude na stanici, na plaži, u bolnici...

Radi se o tome da zaustaviš svijet u vrtnji,
i stvoriš jednu sekundu vječnosti
tako što ćeš zagrliti nekoga,

Radi se o tome da razoriš skrivene namjere,

Radi se o djetetu
koje, usred ničega, izvikuje svoje ime,

Radi se o tebi,
jer ti – jasno i glasno –
izgovaraš svoje ime
i ono će se čuti.

Eva Bal, Nizozemska/Belgija

Raznolikost glumačkih prava

Zemlje članice EU odlučile su produljiti zaštitu glazbenih autorskih prava na sedamdeset godina, no autorska prava glumaca nisu produljena

U Lisabonu je od 11. do 13. studenoga 2011. održan sastanak EuroFIA-e, europskog ogranka FIA-e (International Federation of Actors / Fédération Internationale des Acteurs / Međunarodne federacije glumaca), udruge nacionalnih glumačkih sindikata, cehovskih udruga i udruženja iz cijeloga svijeta, čiji je hrvatski član Hrvatsko društvo dramskih umjetnika.

Prvog dana održan je sastanak europskih glumačkih autorskih agencija, a preostala dva dana bila su posvećena djelatnostima FIA-e u užem smislu. U većem broju europskih zemalja agencija za zaštitu autorskih prava sastavni je dio glumačkih strukovnih organizacija. U Hrvatskoj to nije slučaj, ali je, posebice u svjetlu skorog ulaska Hrvatske u Europsku Uniju, bilo zanimljivo prisustvovati tom sastanku. Naime, sredinom rujna, o čemu su izvjestili i hrvatski mediji, zemlje članice Europske Unije odlučile su produljiti zaštitu glazbenih autorskih

Dominick Luquer i Agnete Haaland, glavni tajnik i predsjednica FIA-e

FOTO: ANDRZEJ DEBSKI

prava za dvadeset godina te će prema izglasanom zakonu glazbenici odsad za svoje radove umjesto dosadašnjih pedeset tantijeme dobivati sedamdeset godina. Glazbena je industrija dakako pozdravila tu odluku, a na sastanku je naglašeno da je ona tek prvi korak prema zaštiti autorskih prava u cijeloj audiovizualnoj djelatnosti. Naime, taj zakon u neravnopravan položaj dovodi izvođače u audiovizualnoj djelatnosti, dakle glumce, čija autorska prava nisu produljena. (Autorska prava redatelja i producenata zaštićena su već otprije zakonima o autorskim pravima.) Kratka kronologija borbe za tu odluku s naglaskom na slom najtvrdjeg pregovaračkog stava, onog danske vlade, u čemu su tijekom ovog ljeta danski mediji odigrali vrlo važnu ulogu, te razgovor o strategijama i putovima lobiranja i ustrajavanje na proširenju prava za glumce bile su glavne teme sastanka prvoga dana.

Drugoga dana predstavnicima glumačkih udruga iz Norveške, Švedske, Finske, Danske, Irske, Velike Britanije, Nizozemske, Belgije (flamanskog i valonskog dijela), Njemačke, Francuske, Švicarske (francuskog i

njemačkog dijela), Poljske, Slovačke, Mađarske, Hrvatske, Turske i domaćina Portugala pridružili su se predstavnici Rumunjske i Rusije. U središtu pozornosti bila je prezentacija izvještaja o radu nacionalnih udruga. Iznimna raznolikost organizacije prava, povlastica i razina zaštite glumaca u pojedinim zemljama, koja je pritom došla do izražaja, rezultirala je prijedlogom koji može biti značajan i za zaštitu položaja glumaca u Hrvatskoj nakon ulaska naše zemlje u EU. Riječ je o dogovoru da se sastavi kraći upitnik s desetak pitanja, koji bi se uputio članicama FIA-e, a čiji bi odgovori dali kratak pregled načina na koji su pojedina prava i obveze glumaca regulirane u različitim zemljama Europe. Nakon obrade tih prvotnih rezultata apliciralo bi se na europske fondove za izradu cjelovite studije o tim pitanjima, odnosno izradu baze podataka, koja bi bila dragocjen izvor podataka što bi omogućio bolje pregovaračke pozicije prema zakonodavstvima pojedinih zemalja jer

bi dao pregled kako različitih pristupa problematici i njihovih rješenja, tako i iskustava pojedinih zemalja. To bi olakšalo put do najboljeg univerzalnog rješenja, pri čemu bi dakako bile poštivane i nacionalne specifičnosti.

Goran Ivanišević

Naklon *Ludi*

Sve nagrade, nagradu za najbolju predstavu te žensku i mušku ulogu, dobila je predstava Život lude

HNK Ivana pl. Zajca Rjeka i HKD teatar Rijeka: *Život lude* (prema novelama Ryunosukea Akutagawe), red. David Doiashvili

Predstava *Život lude* nastala u koprodukciji HNK Ivana pl. Zajca i HKD teatra dobila je Nagradu *Dr. Đuro Rošić* za najbolju predstavu u cjelini u dramskom programu riječkog HNK Ivana pl. Zajca prošle kazališne sezone, Edita Karađole je za ulogu Vještice, čarobnice u istoj predstavi dobila Nagradu *Zlata Nikolić* za najbolju žensku ulogu, a Damir Orlić je pak za ulogu Senseija također u predstavi *Život lude* temeljenoj na novelama Ryuosukea Akutagawe u režiji Davida Doiashvilija nagrađen Nagradom *Raniero Brumini* za najbolje ostvarenu mušku ulogu u prošlosezonskom dramskom repertoaru.

Glumačkom ansamblu predstave *Camere da letto / Spavaće sobe* Alana Ayckbournu u režiji Paole Galassi i izvedbi Talijanske drame dodijeljeno je Posebno priznanje *Dr. Đuro Rošić* za duhovitu, konciznu i ujednačenu scensku igru.

O nagradama je odlučila prosudbena komisija u sastavu: Bruno Bontempo, Adriana Car Mihec, Svjetlana Hribar, Iva Rosanda Žigo i Davor Schopf. Nagrade je dobitnicima, glumcima Editi Karađole i Damiru Orliću te ravnateljici Talijanske drame Lauri Marchig i ravnatelju HKD teatra Nenadu Šegviću uručio pokrovitelja nagrada HNK Ivana pl. Zajca.

Popis novih članova HZSU-a iz redova HDDU-a u 2010. godini

1. Matko Botić
2. Dario Harjaček
3. Jelena Kovačić
4. Robert Kurbaša
5. Maja Posavec
6. Nera Stipičević
7. Marija Tadić

Popis novih članova Hrvatskog društva dramskih umjetnika u 2011. godini

1. Dean Krivačić
2. Jelena Kovačić
3. Zdenka Mišura
4. Ivana Starčević
5. Dolores Lambaša
6. Nina Horvat
7. Zvonimir Munivrana
8. Sven Madžarević
9. Slaven Španović
10. Filip Lozić
11. Istvan Gyurity
12. Goran Marković
13. Petar Atanasoski
14. Dino Škare
15. Petra Radin
16. Petra Vukelić
17. Zrinka Antičević
18. Jasna Žmak
19. Nataša Kopeč
20. Ana-Marija Fabijanić
21. Petra-Bernarda Blašković
22. Nebojša Paunković
23. Marko Movre
24. Stipe Kostanić
25. Aleksandar Kristek
26. Mladen Vujčić
27. Goran Guksić
28. Irena Bausović
29. Filip Križan
30. Oriana Kunčić
31. Sanja Drakulić
32. Katarina Arbanas
33. Dado Čosić
34. Marko Petrić
35. Gea Gojak
36. Jakov Bilić
37. Mislav Čavajda
38. Dragan Radonja
39. Iskra Jirsak
40. Ivan Čačić
41. Samir Vujčić
42. Iva Babić
43. Miran Kurspahić
44. Danijela Čolić-Prizmić
45. Giulio Settimo
46. Floria Galić
47. Dragutin Novaković Šarli
48. Sandro Siljan
49. Nina Benović
50. Iva Peter-Dragan